

ARCHEOLOGICKÝ ÚSTAV ČESKOSLOVENSKÉ AKADEMIE VĚD
V BRNĚ

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1970

BRNO 1971

Jde o okrouhlý pahorek s příkopem typu rakouských hausbergů a západoevropských la motte. Vzhledem k nelibozvučnosti zčeštěného výrazu motta prosazují pro toto místo název palánek, používaný v podobných případech na Moravě i Slovensku.

Odlesnění a částečné odkrytí humusu přineslo především poznatek, že původní pahorek nebyl okrouhlý, nýbrž obdélný, ve tvaru komolého jehlanu. Sonda vedená příčně od severozápadu k jihovýchodu je prozatím nápadně chudá na nálezy. Odkrývá kamennou konfiguraci ze žlutých pískovců, která nabízí vysvětlení, že je zde zachován rozrušený půdorys kostelíka, k němuž se vztahují písemné záznamy o někdejšíms ius patronatus ecclesie v Konůvkách, a na který také poukazuje název místní lesní trati U kostelíku. Oporou této představě je zvon, jehož nález se klade do tohoto místa. Tento zvon s letopočtem 1451, zavezený — podle zápisu ve farní kronice — r. 1719 do Křižanovic, je od r. 1869 zavěšen na věž tamního farního kostela a je tam památkově chráněn.

Na rok 1971 plánujeme výzkum celého palánku v trati U kostelíka.

Erforschung der mittelalterlichen Wüstung Konůvky bei Slavkov (Bez. Vyškov). Im Jahre 1970 wurden die systematischen Forschungen der mittelalterlichen Wüstung Konůvky bei Slavkov im nördlichen Teil der Feste fortgesetzt und die Abdeckung des ganzen Objektes abgeschlossen. Es wurden die Fundamente eines turmartigen Baues und eines niedrigen Anbaues festgestellt, weiters Holzgänge entlang der ganzen Befestigung. Auch Eisenbeschläge eines Holztores wurden in situ aufgefunden. Durch Kontrollsonden wurde die Baukonstruktion des Gebäudes untersucht, welches in das ursprüngliche Terrain eingetieft war. Die Mauern über dem Boden wurden im Fachwerk gebaut. Zum Ende der Grabungssaison wurde mit der Abdeckung eines weiteren Objektes in der Waldflur „U kostelíku“ begonnen, wo seinerzeit eine Glocke mit der Jahreszahl 1451 aufgefunden wurde, die seit dem Jahre 1869 im Turm der Pfarrkirche von Křižanovice hängt.

VÝZKUM HRADU TEPENCE (OBEC JÍVOVÁ) ROKU 1970

(okr. Olomouc)

VÁCLAV BURIAN, Vlastivědný ústav, Olomouc
(Tab. 45—49)

Výzkum hradiska Tepenec, prováděný od roku 1968, se v roce 1970 rozdělil na dvě složky. Výsledek ukázal, že středověký hradní areál tvoří akropoli širší soustavy opevnění, která je pravěkého původu. Postup těžby kamenolomu, závislý na souhlasu památkové péče, si totiž vyžádal rozšířit výzkum mimo centrum hradu, na venkovní hranici opevnění. Výzkumu v jeho terénní složce byla věnována doba celkem šesti týdnů (od 15. července do 31. srpna), celkem bylo prozkoumáno zcela XXXI a VII dvakrát tupě zalamuje poněkud k severozápadu, po třetí se zalamuje v téže orientaci a tupém úhlu ve čtverci XLV. Koruna zdiva je zkosená dosti strmě navenek s výškovými rozdíly nebo částečně 34 čtverců v jednotné síti (XXIX—LXII).

Hradní jádro bylo zkoumáno na dvou úsecích, jižním a severozápadním. Zbytek zdiva v jižní části paláce ve čtverci XXIX je položen téměř v prodloužení vytracené východní obvodové zdi. Je však mohutnější (šíře minimálně 330 cm), lícování se uchovalo od severu a východu do výše 77 až 108 cm. V severozápadním úseku ve čtverci L ukazuje zbytek nároží zdiva (plochý kamenný kvádr) na jeho celkovou šíři 225 cm, na ukončení při jižní straně a jeho pokračování k severu, kde se však vvrací. Charakteristickou stavební destrukcí zde tvořila vrstva kolmo dostavených lomových kamenů, mocná 40 cm. Severní obvodová zeď paláce se ve čtverci XLVIII slabě zalamuje. Její hmota má šíři 210 cm; koruna je převážně zkosená se sklonem navenek (k severu). Zdivo se uchovalo při vnitřní lici do výše 127 cm, na venkovní straně, kde je však úroveň parkánu pokleslá, sahá do výšky 30—85 cm.

Od jihovýchodu a severovýchodu obklopuje hradní palác parkán, ohraničený vnitřní hradbou. Za současného stavu se jeho kuželovité úbočí táhne mezi vrstevnicemi 503,5—509, tedy ve výškovém rozdílu 5,5 m, v pruhu širokém 13—17 m, zprvu od jihu k severu (se sklonem k východu) a v místech čtverců XXII a XXXI se zatáčí k severozápadu (se sklonem k severovýchodu) v přibližné délce 70 m mezi magnetickými stupni 340—140. Na delších stranách je ohraničeno terénními hřbety, které kryjí obvodové zdivo paláce a hradbu. Od paláce je spád terénu výrazný, avšak před hradbou v pruhu širokém průměrně 4 m se zmírňuje a přechází v rovinku, která u hradebního zdiva vytváří rigol. Hradební těleso zděné z lomového kamene na vápennou maltu má šíři 175 cm a jeho půdorysný tvar sleduje zhruba vrstevnici 504: téměř přímá linie, jdoucí od jihu k severu, se ve čtvercích 78—117 cm. Relativní výška zdiva je nad úrovní parkánu 43—115 cm, na venkovní straně 31 až 150 cm. Venkovní obvod hradby zajišťuje výztuž z lomového kamene, kladeného na vápennou maltu nebo přímo na útes skalního podloží.

Podél vnější lince popsané vnitřní hradby mezi vrstevnicemi 505—501 se terén v pokračujícím kuželovitém spádu svažuje s výškovým rozdílem 4 m do příkopu a znovu zvedá ve valový hřbet, který je za současného stavu 75 cm vysoký a 5 m široký. Tento hřbet se na severozápadní straně v blízkosti hlavního vstupu do hradiska vytáčí v poloviční rondelový útvar. Povrch valu se vyznačuje množstvím rozmetaných kamenů na terénním povrchu. Sonda ve čtvercích LVII a LVIII na oblouku rondelu ukázala, že val je i zde vytvořen z volně vršených kamenů, mezi nimiž byly dutiny a stopy písku. Valové těleso dosahuje v profilu výše 160 cm (původní úroveň jeho vrcholu byla však mnohem vyšší), pod ním se rozkládá podloží silně střípkovité zeminy a skála, jejíž hrbol byl zaměřen v hloubce 195 cm. Val byl samostatným pásmem v obranném systému hradu, při vnitřní straně dotvářel suchý příkop, s nímž sleduje paralelně směr vnitřní hradby.

Plošina, která na vnější straně obklopuje val, je ohraničena venkovní hradbou a tvoří tak třetí obranné pásmo hradu. Terén klesá o 1 m za patou valu (od vrstevnice 501) v šíři 2 m a přechází v mírně zvlněnou plošinu, která je svážná jen v rozšířené části u bašty. Charakteristická byla v tomto území vrstva syké destrukce a zemitých splachů typu světle hnědé jílovité silně střípkovité zeminy, mocná 60—204 cm, která až do nejspodnější úrovně obsahovala nálezy z životního období hradu. Plošina sleduje v průměrné šíři 9 m směr vnitřního systému, znatelně se však rozšiřuje v oblasti nároží, kde je situována šipová bašta. Vnější hradba je 120 cm široká. Její podstatná část, která byla dosud prozkoumána má zpočátku (ve čtvercích LXIII a LI) orientaci východozápadní, v níž je prudce vychýlena ze směru ostatních pásem opevnění a vytváří tak rozšířenou plošinu před baštou. Počínajíc zlomem ve čtverci LII přechází v úsek dlouhý asi 33 m, který postupuje na severozápad opět paralelně s násypem valu, vnitřní hradbou a zdívem paláce; jeho orientace je mírně deformována pouze v málo výrazných zlomech na plochách čtverců LII, LIII, LIV, LV, XXXIX a XLIV. V posledně uvedeném čtverci se hradba zalamuje k západu a ve čtvercích XL, XLI, XLII a XLIII dalšími dvěma zlomy zaměřuje ještě více na západ; její hmota se napojuje na skalisko, které tvoří přirozenou součást vstupu do hradu. Horní část hradebního tělesa je opět zkosena souhlasně se spádem terénu ve značně odlišných úhlech: venkovní hrana koruny je položena níže oproti vnitřní v rozpětí 17—141 cm. Výškový rozdíl dochovaného zdíva této vnější hradby je rovněž značný: na vnitřní lici byly naměřeny výšky v rozsahu 145—217 cm, na venkovní 70—253 cm. Zdivo má ze statických důvodů na venkovní straně předzáklad.

Terén kolem venkovní hradby má největší spád (asi 30°) v reliéfu celé akropole, jeho úpatí splývá s okolím. Rostlá skála byla zjištěna, pokud rozsah výzkumu dovozoval, v hloubkách 5 až 210 cm.

K vytvoření představy o životě hradní posádky napomáhají nálezy předmětů denní potřeby, zbytků potravy i součástí bojové výstroje a výzbroje.

V areálu hradního paláce byla nalezena hrací kostka, kostěný nepravidelný hranolek (délka hrany 7,4—7,8 mm), která spolu s exemplářem získaným v roce 1968¹ tvoří součást vrhcárové soupravy. Významným nálezem je také kostěný ořech ze spoušťového mechanismu kuše.² Část kostěného lopatkovitého předmětu, jehož funkci se dosud nepodařilo stanovit, má analogii v nálezech z dolanské kartuzie.³ V prostoru plošiny při venkovní hradbě byly části kamenných koulí z bombardy, jimž chybí vrchlíky.

Nalezené předměty ze železa lze rozdělit do několika funkčních skupin. Zajímavé jsou předměty zemědělské povahy, které jasně souvisejí s ustájením koní v hradních objektech. Je to kování hrotu dřevěných vidlí, dále dvouhroté železné vidle, zlomek srpů a konec čepele kosy. Stejnou souvislost mají nálezy podkov (jsou obvykle menších rozměrů, patky mají klínovitě vykované a ohnuté vzhůru, z nich vybíhají šikmo dopředu kvádrkové ozuby). K jezdecké výstroji dále náleží jednoduchá udidla a značně variabilní třmeny lichoběžníkového nebo vakovitého tvaru s oválně vykovaným můstkem a různě tvarovanou a prolamovanou horní příčkou se závěsnými lištami pro řemen. Jezdecká ostruha má lomený oblouček, jeho ramena mají horizontálně zvlněný tvar a jsou volutově ukončena, na vnitřním konci je plechová úchytky, na venkovním rámečková přezka, v rozštěpeném krčku je na ose desítipaprsková hvězdice. Hroty šípů mají deltoidní nebo listový tvar, čtvercový a kosočtvercový příční profil, kuželovitou tulejku. Cylindricky zaoblený podélný plát plechu s hranatými otvory pro hřeby pochází patrně z vozového kování, méně pravděpodobně je částí bojového odění. Z kovových předmětů si dále zaslouží zmínky krátké nože, horní část jílice tesáku se zaoblenou stříškou, oválná přezka, kuželovitá tulej ukončená okem s navléknutým kroužkem, oko k petlici, válečkový závěsný zámek, část dveřního pantu a různá kování. Hřeby s hroty obvykle obdélníkového profilu mají hlavy tvaru příčného břevna, puklice, fazetovaného čtverce, drobné lavičnickové tvary, dále formy vertikálně vějířovité a čtverce postaveného na roh; jsou různých délek. Zlomek zákolníku má terčíkovou vertikální hlavu. Nálezy železné strusky v severní části paláce a při hradbě v severním úseku parkánu ukazují na event. existenci kovářské dílny v této části hradu.

Stav uchování keramického materiálu odpovídá běžným poměrům sídlištního prostředí: byl získáván výhradně ve střepech, které obvykle nebylo možno rekonstruovat do větších částí, které by umožňovaly konkrétní představu o formách nádob nebo kachlů. Technologická stránka keramického materiálu ukazuje celou škálu jeho zpracování. Obvykle se vyskytuje ostřívo formou písku a slídy. Hrnčové tvary mají běžně rozevřený okraj s ovalným, zaobleným nebo kyjovitým ústím, na hrdle

bývá typické okruží tvaru tupého břitu nebo šikmo převislé drobné římsy. Vnější plocha okraje je někdy zdobena žlábkováním, jednou nebo dvěma vlnicemi, z nichž horní je provedena první. Horizontální rýhování nebo žlábkování zdobí výduť hrncovitých exemplářů. Červené malování, nejobvyklejší horizontální linky provedené hnědočervenou barvou, se objevuje na horních partiích výduti nádob robených zpravidla z jemnějšího světle okrového materiálu s drobným žlábkováním na výduti. Poměrně častý je výskyt střepů s bradavičnatým povrchem, který je typický pro ložtické poháry. Ojedinele se objevily střepy hnědozeleně glazované na vnitřní ploše. Některá dna nesou stopy po odříznutí. Ucha hrncovitých typů jsou pásková, s ovalenými okraji, někdy přízdobenými vmačky, v místě nasazení na výduť bývá dolík. Ojedinelý je střep rendlíku s kuželovitou tulejí pro násadec. Typickou výzdobu mají nálevkovité mísy s horizontálně vytaženým okrajem: jsou to soustředné žlábkové nebo táhlé vrypy na horní ploše okraje, někdy mnohonásobná vlnice ojedinele kombinovaná s črty hnědočervenou barvou. Poklice kuželovitých forem mají zpravidla nízké pečetitkové nebo cívkovité držadlo. Střepový materiál kachlů, který se objevuje jen sporadicky, ukazuje na hrncové konkávní typy s kruhovým dnem a čtvercovým ústím, nepolévané. Ke keramickým předmětům náleží také rondelek nízkého bočníkového tvaru s otvorem.

Množství zvířecích kostí je dokladem směru výživy hradní posádky; tento materiál však dosud nebyl odborně určen. Podle nálezů zuhelnatělých zbytků, zikaných porůznu na celé zkoumané ploše, byly určeny doklady dobového lesního porostu a jeho využití. Nejčastěji jsou zastoupeny stopy jedle, dále topolu, jasanu, ojedinele se vyskytuje dub, buk a krušina.⁴

★

Širší plochu, která je považována za územní celek hradiska Tepence, obepíná val v protáhlém nepravidelném a prohnutém oválu. Toto území měří okrouhle v podélné ose 450 m, kratší osa má asi 100 m. Obvod dosahuje délky téměř 1000 m, vnitřní rozlohu lze odhadnout asi na 6 hektarů. Jihozápadní čelo uvedeného areálu tvoří prudce spadající skalní stěna, nad níž je situována akropole se středověkým hradiskem, jinak je celá plocha širšího území ohraničena zmíněným vnějším valením, který je znatelně přerušen dvěma starými komunikacemi ze směru od Jívové (od severovýchodu) a Bělkovic (na jižní straně). Přibližný sled tohoto valu byl dosud zachycen jen skicou hejtmána Karla Hnevkovského v Prokischových dějinách Jívové.⁵ Valové těleso existuje v různých stupních uchování, od velmi dobře znatelného terénního hřbetu až po výrazné stopy zdva.

Severozápadní a jihozápadní zaústění tohoto valu do prudce stoupajícího terénu středověkého hradiska je spolu s touto akropolí v současné době ohroženo těžebními zájmy n. p. Moravské šterkovny a pískovny, nejzápadnější severozápadní úsek valu byl již dokonce devastován 21. komorovým odstřelem těžební stěny.

Dosavadní badatelé považovali tento val za dobovou část středověkého opevnění hradu. Výzkum v roce 1970 však naznačil, že jde o fortifikační památku mnohem staršího data.

V pokračování zmíněné devastované části valu, kde se jeho těleso v krátkém úseku zdánlivě vytrácí, byla v síti hlavního čtvercového systému položena sonda z pořadí tři čtverců (LIX—LXI) 5 × 5 m ve směru jihozápad—severovýchod, na hřbetnici jdoucí šikmo po vrstevnicích 474—476, ve vzdálenosti asi 100 m severně od centra středověké akropole. Nízký valový hřbet zde uvnitř navazuje na spádovou plošinu, zvenčí splývá jeho svah se strání terénu, který zde dosti strmě klesá k současné těžební skalní stěně.

Za stavu před zahájením výzkumu byly na povrchu valového hřbetu rozhozeny lomové kameny, které, jak se ukázalo během prací, tvořily povrch destrukce a přečnívaly vrstvu humusu mocnou až 30 cm. Po provedení první fáze výzkumu (odstranění humusu) se objevil celý povrch destrukce, která má již na první pohled odlišnou strukturu od středověkého valu mezi oběma pásmy hradeb. Liší se zejména výskytem rozměrnějších lomových kamenů, u nichž maximální velikost přesahuje 1 m.

Pro datování valu měly rozhodující vliv nálezy halštatské keramiky na povrchu jeho destrukce nebo ve vertikálních mezerách mezi kameny. Také povrchovým sběrem na cestě pod vnější středověkou hradbou, zhruba na vrstevnici 485 ve spojnici čtverců XV a LIX, kde je půda zbavena humusu, byly získány obdobné střepy, v ojedinelém případě také v areálu středověkého hradu. V tomto materiálu převažují střepy z hrubostěnných nádob, jejichž hmota má mnohdy příměs slidy nebo křemičité drti. Typické kusy ukazují na různě formované a zdobené tvary, jako mísy s hrdlem, šálky s vnitřní rytou výzdobou soustředných kruhů, oblým okrajem a dovnitř vypouklým dnem. osudí s třásňovou a obloučkovitou žlábkovanou výzdobou na výduti, která mívá i silně stlačený profil, amfory s plastickými jazykovitými přidržovacími na výduti a hrubé soudkovité hrnce.

Z uvedených poznatků vyplývá, že středověké opevnění Tepence bylo vybudováno na excentricky položené akropoli halštatské hrazené osady, která je jedním z mála dokladů pravěkého osídlení jesenícké oblasti a styků dnešní Moravy a Slezska hluboko před historickou kolonizací a před první písemnou zprávou o tzv. Jívovské cestě (falzum 1220). Lze očekávat, že další výzkum přispěje

ke komplexnímu poznání období, kdy v důsledku neklidných poměrů vznikají sídliště tohoto typu po celé Evropě.

P o z n á m k y :

¹ První nález uvádí Boris Novotný, *Nálezy ze zaniklého hradu Tepence (okr. Olomouc)*, Přehled výzkumů 1968, Brno 1970, str. 61.

² O terminologii srv. August Demmin, *Die Kriegswaffen, Gera — Untermdhaus 1891*, str. 895. O funkci a umístění ořechu Wendelin Boeheim, *Handbuch der Waffenkunde, Leipzig 1890*, str. 415, str. 493.

³ Stručnou zmlnku viz Václav Burian, *Předběžná zpráva o historickoarcheologickém výzkumu na Kartouzce v Dolanech r. 1968*, Zprávy Vlastivědného ústavu v Olomouci, 1969, č. 144, str. 14.

⁴ Paleobotanicky zpracoval tyto nálezy Emanuel Opravil.

⁵ Eduard Prokisch, *Das Städtchen Giebau, Hainfeld-Giebau 1941*, Tab. III.

Die Forschungen im Jahre 1970 auf der Burg Tepenec bei Jívová (Bez. Olomouc). In der dritten Forschungssaison wurden weitere Details der Grundrisses des Burgpalastes abgedeckt, der die höchste Lage der Akropolis einnimmt. Ungefähr in Gestalt eines Kegels fällt die Fläche des Burggrabens von Nordosten und Südosten ab, umgeben von einem Wall, der im wesentlichen bereits erforscht ist. Ausserhalb dieses inneren Walles fällt das Terrain weiter in den Graben ab, der von einem locker aufgebauten Steinwall begrenzt ist und mit der Mauer des inneren Walles parallel verläuft, im Norden dann durch einen teilweisen Rundturm abgeschlossen wird. Die Fläche, welche an der Aussenseite diesen Wall umgibt, wird durch mehrmalig eingebrochene äussere Befestigung eingegrenzt, die im Norden in die Felsen mündet, welche einen natürlichen Bestandteil des Einganges in die Burg bilden. An der östlichen Seite verläuft die Befestigung aussen, wodurch die Fläche vor der Bastei, die im Jahre 1968 abgedeckt wurde, erweitert ist.

Unter den Funden traten einige interessante Gegenstände auf, wie ein Spielwürfel (bereits das zweite Exemplar), eine Knochennuss vom Auslösemechanismus einer Armbrust, sowie das Bruchstück eines schaufelartigen Gegenstandes aus Knochen. Es fanden sich wiederum einige Teilstücke von steinernen Projektilen. Die Gegenstände aus Eisen dienen zu verschiedenen Zwecken. Mit dem Einstellen von Pferden hängen z. B. die Funde von gehämmerten Spitzen für Holzgabeln, eiserne zweizinkige Gabeln, Bruchstücke von Sicheln und Sensen, weiters eine Anzahl von Hufeisen, eine ganze Serie von Trensen, einige Reitersteigbügel und Sporen zusammen. Die Armbrustpfeilspitzen haben vorwiegend deltoide Form, ein quadratisches oder trapezoides Profil und Tülle. Das stark beschädigte keramische Material hat hauptsächlich Topfform mit geöffnetem wulstigen Rand und scharfem oder schräg überhängenden Leistenrand am Hals; die Verzierung bilden einfache gestochene Wellenlinien am Hals, verschiedene Arten von Rillen an der Gefässwölbung und rotgemalte Linien. Die schüsselartigen Formen haben am gerade ausgezogenem Rand gestochene Rillen, mehrfache Wellenlinien oder mit rotbrauner Farbe ausgeführte Striche. Die vereinzelt Scherben von Kacheln weisen auf unglasierte topfartige konkave Typen. Das reiche osteologische Material, welches uns die Fleischnahrung der Besatzung anzeigt, ist bisher noch nicht bestimmt. Kohlestückchen bezeugen uns die damalige Waldvegetation (Tanne, Pappel, Esche, Eiche, Faulbaum).

Der äussere Wall der gesamten Befestigung, welcher in etwa 1000 m Länge eine Fläche von ungefähr sechs Hektar umschliesst, ist hallstättischen Ursprunges und begrenzt die befestigte Siedlung. In einer Sonde dieses Walles und an der Innenfläche wurde keramisches Beweismaterial geborgen.

VÝZKUM KARTUZIE A HUSITSKÉHO OPEVNĚNÍ V DOLANECH (okr. Olomouc)

VÁCLAV BURIAN, Vlastivědný ústav, Olomouc
(Tab. 50)

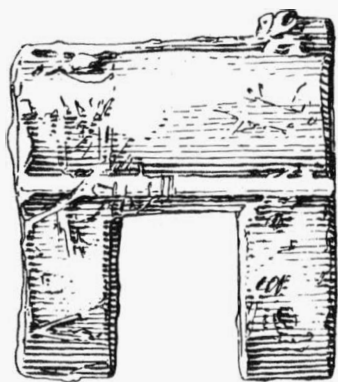
Terénní složka deváté kampaně výzkumu zřícenin dolanské kartuzie měla v dosavadním průběhu vyhrazen nejkratší časový úsek (1.—14. července 1970). Byla opět zaměřena na severozápadní část klášterního areálu (čtverce LXX—LXXII).

V závěrečném západním úseku chodby G bylo zaznamenáno opět typické uložení vrstev (10 cm humus, 150 cm destrukce stavebního lomového kamene s maltou, 20 cm klenební cihly, 30 cm malta, pod ní v absolutní hloubce 230 cm dlažba). Po odkrytí tohoto posledního úseku je měřitelná celková délka severního ambitu: od nedostavěné východní strany po venkovní líc západního portálu činí 43,80 m. Zdivo v této části je uchováno opět značně nerovnoměrně, severní zeď do maximální výšky 210 cm, jižní 100 cm. V západním čele chodby je portál s pískovcovým prahem, další portál v severní zdi spojuje ambit s krátkou chodbou Q. V severní zdi byl dále objeven zbytek okna, ve

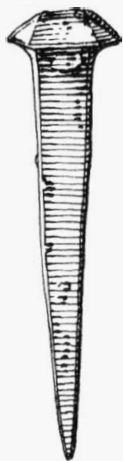
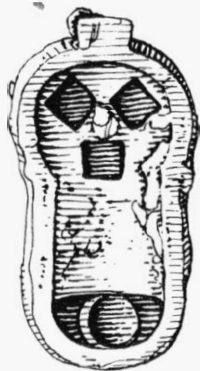

Tab. 45

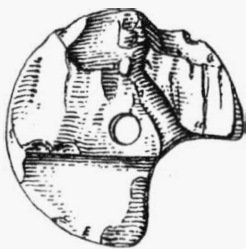
Hrad Tepenec (obec Jívová, okr. Olomouc). Půdorys v letech 1968–1970 prozkoumaných ploch. — Burg Tepenec. Grundriss der in den Jahren 1968–1970 abgedeckten Flächen.

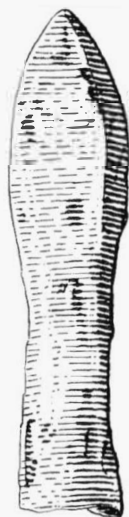
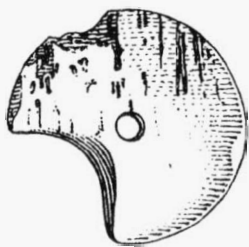
1

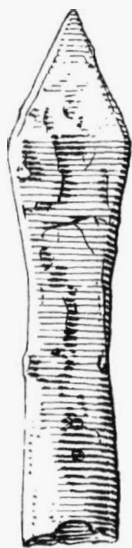
2

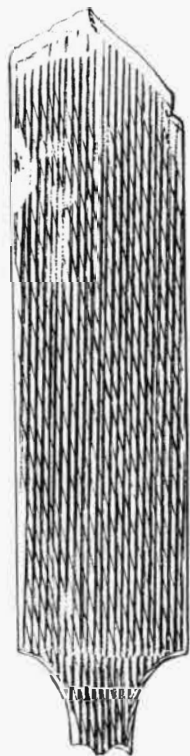
3

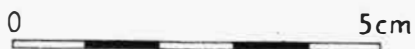
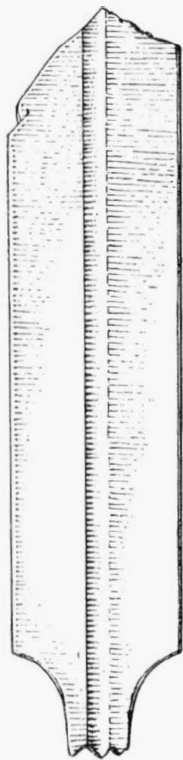
5

6

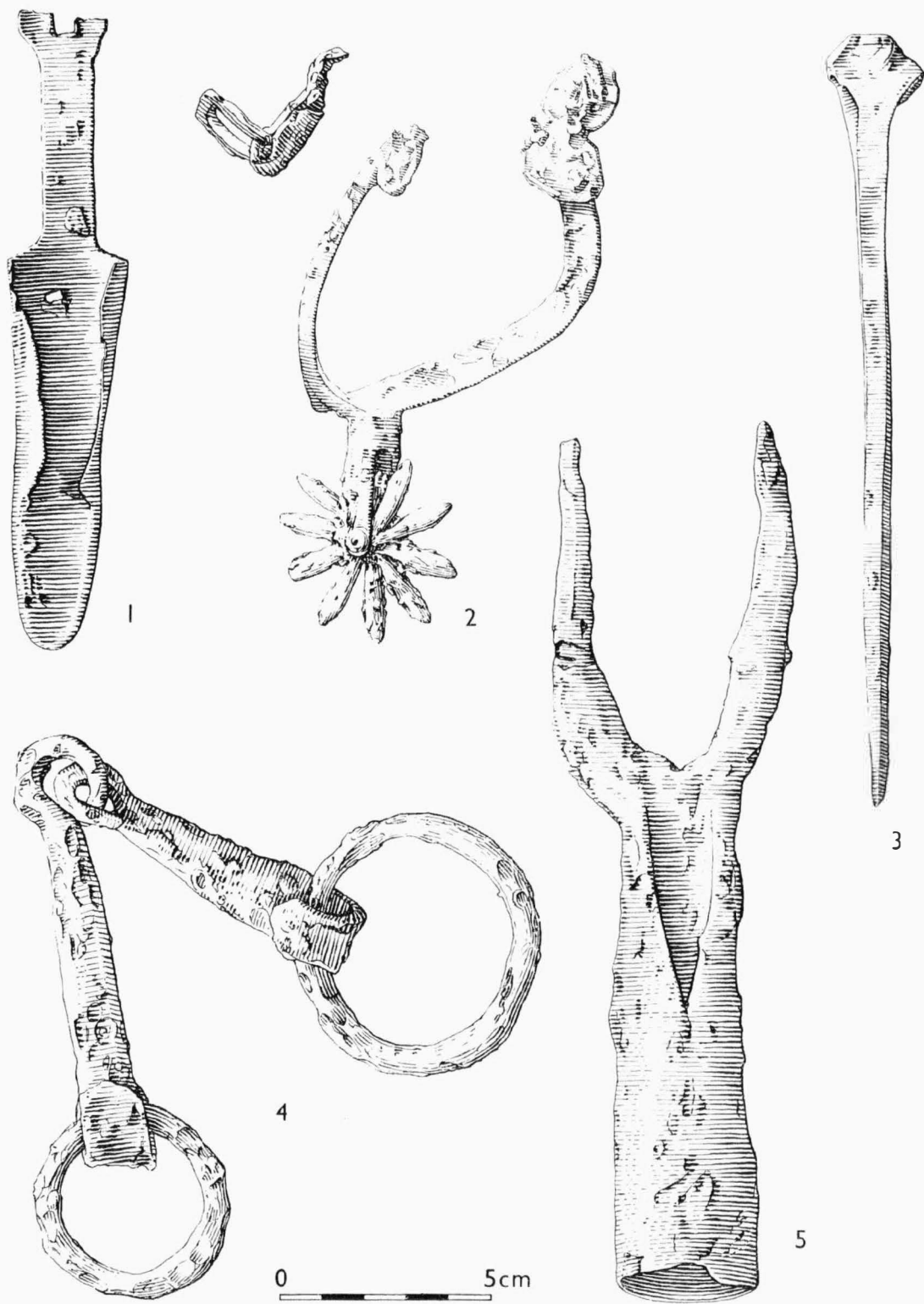

4

Tab. 46

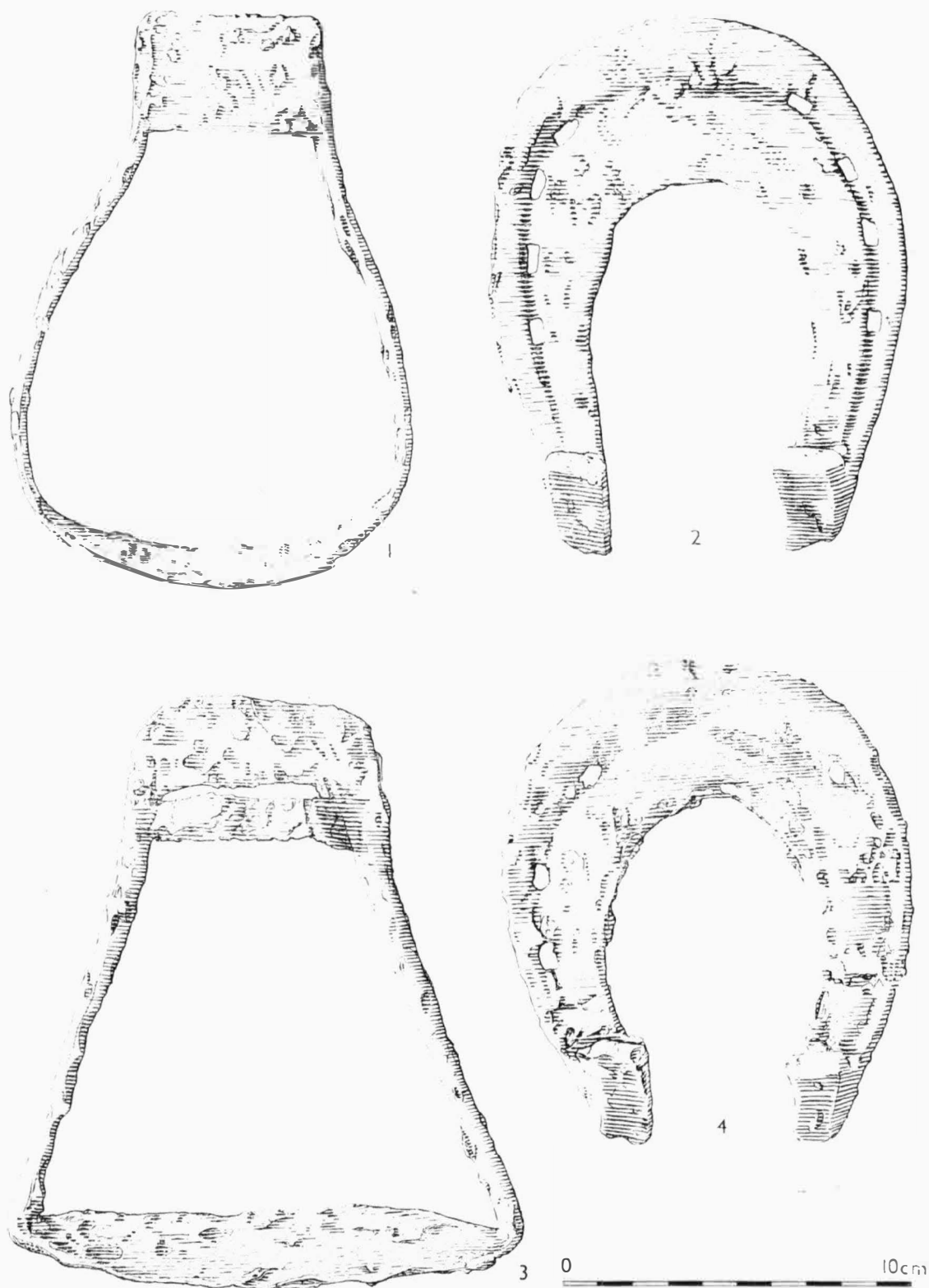
Hrad Tepenec (obec Jívová, okr. Olomouc). Nálezy z výzkumu v r. 1970. — Burg Tepenec. Funde aus der Ausgrabung im Jahre 1970.

Tab. 47

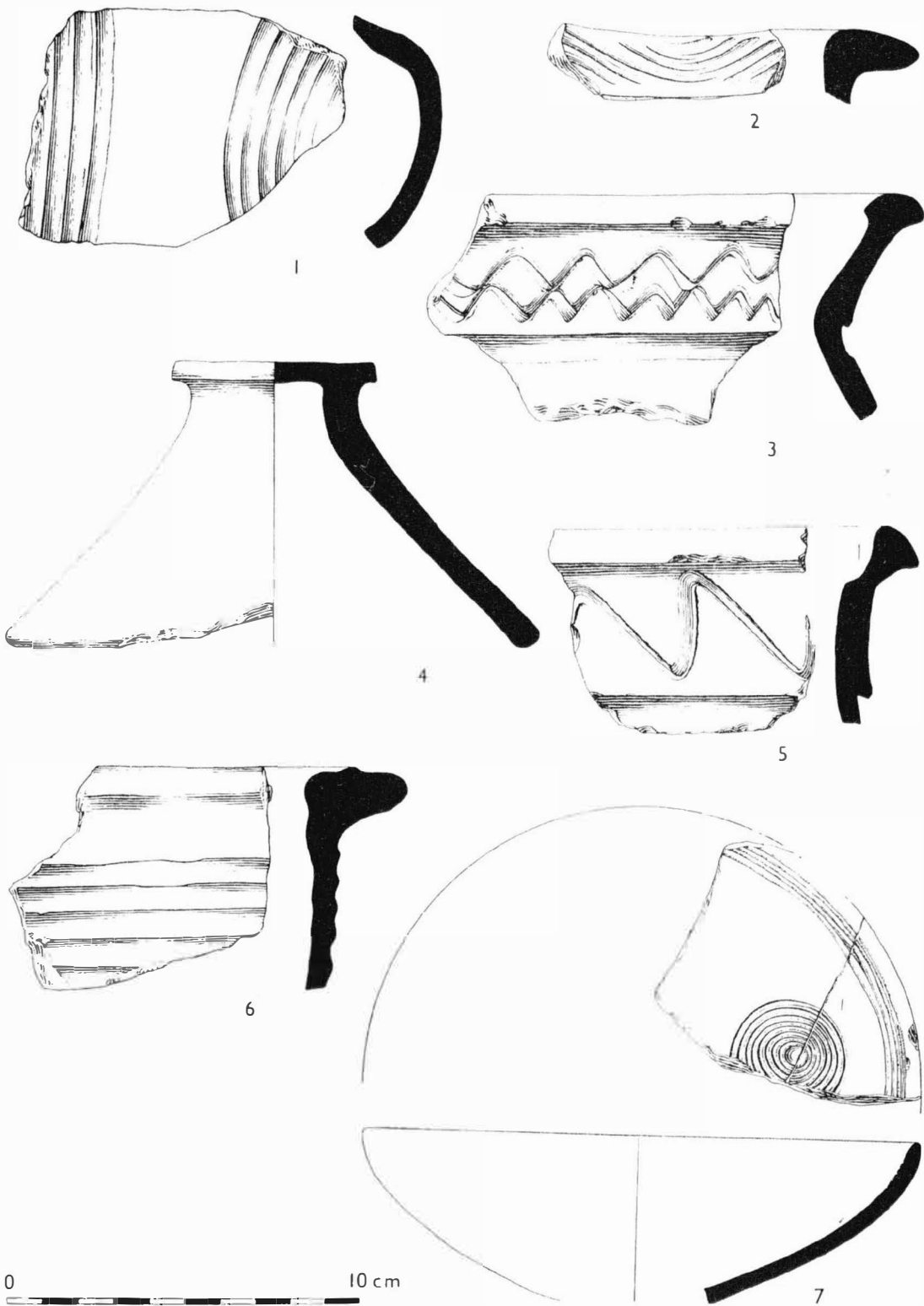
Hrad Tepenec (obec Jivová, okr. Olomouc). Nálezy z výzkumu v r. 1970. — Burg Tepenec Funde aus der Ausgrabung im Jahre 1970.

Tab. 48

Hrad Tepenec (obec Jívová, okr. Olomouc). Nálezy z výzkumu v r. 1970. — Burg Tepenec. Funde aus der Ausgrabung im Jahre 1970.

Tab. 49

Hrad Tepenec (obec Jivová, okr. Olomouc). Keramika z výzkumu v r. 1970. — Burg Tepenec. Keramik aus der Grabung im Jahre 1970.

PD 1520
1970. (1971.)

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1970

Vydává: Archeologický ústav ČSAV v Brně, sady Osvobození 17/19
Odpovědný redaktor: Prof. dr. Josef Poulik, DrSc
Redaktoři: Dr. A. Medunová, dr. J. Meduna, dr. J. Říhový
Překlady: A. P. Löwensteinová, dr. R. Tichý
Kresby: Doc. dr. B. Klíma, A. Životská, R. Skopal
Na titulní obálce: Koflík z velatického pohřebiště ve Skalici
Tiskem: Grafia, n. p., Brno, provozovna 04, Gottwaldova 21
Vydáno jako rukopis — 450 kusů — neprodejné